

چرا سهم فوتبالیست های ۳ محله انصار، اروند و کنه بیست از زمین چمن فقط خاک و سنگ است؟

استعدادهایی که خاک می خورند

سه محله انصار، اروند و کنه بیست (موعود) از سال ها پیش روی ورزش فوتبال متمرکز بودند. ورزش محبوب اینجا قطعاً فوتبال و فوتسال است؛ اما دریغ از یک زمین کوچک چمن یا حتی زمینی خاکی استاندارد.

به عنوان تیرک دروازه و شوق فوتبال بازی کردن تمام دارایی شان است. در میان خاک و نخاله و خرده شیشه و سنگلاخ، آن چنان بی محابا می دوند و دریبل می کنند که گویی در زمین چمن آزادی هستند.

عطائی-نیکو عقیده اسوز سرمای زمستان به استخوان ها می رسد اما در همین شرایط، اینجا در زمین های بایر انتهای خیابان های اروند ۴۳ و ۴۵ عده ای نوجوان و جوان پایه توپ هستند. بعضی هایشان لباس ورزشی به تن دارند و مابقی کاپشن، یک بطری آب، چند سنگ

یک زمین استاندارد برای شرق مشهد

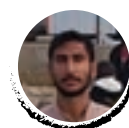
وحید نظری ساکن محله اروند است و فوتبال را از دل زمین های خاکی قلعه ساختمان شروع کرده است. از همان کودکی، آرزوی پرورش تیم بچه های این محله به جانش افتاده و رهایش نکرده است. این رؤیا را تا بزرگ سالی با خود داشته است و بالاخره پنج سال پیش با گرفتن مدرک مربیگری به هدفش رسید. دلیل مربی شدنش را این طور توضیح می دهد: عاشق فوتبال بودم و طعم نداشتن امکانات را چشیده ام؛ کودکی ام را در چهره این بچه ها می بینم و دلم می خواهد آن ها در شرایط بهتری تمرین کنند.

او مشکل اصلی تیم بیست نفره اش را نبود زمین می داند: «زمین فوتبال چمن نصرت در بوستان نصرت تنها زمین چمن استاندارد شرق مشهد است و از همه تیم ها از جای جای شهر برای تمرین به آنجا یعنی محله پورسینا می آیند. زمان بازی محدود است و زمین قطعاً نصیب کسانی می شود که می توانند هزینه بیشتری پرداخت کنند.»

بچه های تیم او به اجبار در زمین های خاکی اطراف بازی می کنند. فقط گاهی هم به سالن شهید سنجرائی در محله انصار می روند؛ «این سالن فوتسال متعلق به ناحیه مقاومت بسیج کمیل است که آن هم کف پوش مناسب و رخت کن ندارد. بارایزنی با مسجد محله و کانون کوثر، زمان های محدودی به ما داده اند. بچه ها عضو بسیج شده اند و هر هفته به جلسات کانون و بسیج می روند. در کنارش هفته ای دو ساعت در این سالن داغان هم بازی می کنند!»

او از همکاری نکردن شهرداری و سازمان های متولی امور جوانان گلایه مند است و می گوید: استعداد های بی نظیری در این محلات هستند که معمولاً فرصت خودنمایی پیدا نمی کنند. وقتی زمین ورزشی و بستر آن فراهم نیست، نمی توانیم بچه ها را آن طور که باید، در مسیر درست قرار دهیم.

بازی بارنج به شوق فوتبال

اینجا صدای بازی و خنده بچه ها از هر سو به گوش می رسد. در هر کوچه پس کوچه، گروهی از پسر بچه ها را می توانی ببینی که به دنبال توپ می دوند و فوتبال بازی می کنند. نه امکانات دارند و نه حتی زمینی مناسب برای بازی اما عشق به فوتبال آن ها را به کوچه و خیابان می کشاند. بعضی ها صرفاً برای تفریح پایه توپ می شوند اما خیلی ها هم نگاهی جدی به این ورزش دارند!

رضا دابال کرمانی فعال فرهنگی ورزشی محله کنه بیست (موعود)، می گوید: رؤیای خیلی از کودکان و نوجوانان اینجا فوتبالیست شدن است. اما انگار این رؤیا برای خیلی ها در این سوی شهر محقق شدنی نیست. دلیلش هم نبود امکانات کافی است. نوجوانان محله های موعود، اروند و انصار طعم این کمبود را چشیده اند. در سرتاسر این سه محله به هم چسبیده که جمعاً بالغ بر ۵۰ هزار نفر جمعیت دارند، یک زمین فوتبال هم وجود ندارد و بچه ها مجبورند برای تمرین به مناطق دیگر بروند یا در همین زمین های خاکی محله بازی کنند.

امیر محمد کیانی، نوجوان محله انصار، هر روز به زمین های انتهای اروند ۴۳ و ۴۵ می آید و روی آسفالت تکه تکه و زخمی پایه توپ می شود. او می گوید: زمین خوردن و زخمی شدن دیگر برایمان طبیعی شده است و مشکلی ندارد. وقتی زمین چمن نداریم چاره چیست؟

علی مقیمی هم مانند امیر محمد، خودش را به زمین های بایر و خاکی یا زمین های مجاورش می رساند و پایه توپ می شود. او می گوید: لات ها و بزه کاران هر از چندگاهی می آیند و مزاحم بازی مان می شوند. چندباری هم توپمان را با چاقو پاره کردند.

محمد امین زرقي از خطرات زمین خوردن در این بستر نامناسب می گوید: از اینکه همه جا خرده شیشه، وسایل خطرناک و حتی زباله های آلوده مثل سرنگ و سوزن ریخته است.